

СМѢСНА КИТКА

ЦВѢТЬ I.

ДУХОВНО ПРОЧИТАНІЕ.

За празданж-тж славж и за покааніе.

На всички-тѣ злины причина-та е праздна-та слава: какво е това? искатъ нѣкои отъ человекѣцы-тѣ да остави-ятъ имена-та си безсмертны, та побдигатъ за това вѣсоки кщцы, шыроки дворовы и градины и дрѣги еще безполезны работы? Человекѣче! каква полза има за тебе отъ това, когато ты, като та сгаци една каква да е треска, и въ не надежно то излизаніе на дѣша-та ти, щешъ да бждешъ длзженъ да останешъ пбегъ и както отъ майкж роденъ? отсвѣниъ това огленъ отъ всакж доврнкж, а облеченъ съ неправды, гражежы, сребролюбіа, съ коварства и обманы, съ сиромашки сълзи и въздышаніа? Какъ ще да можешъ ты натоваренъ съ толкози грѣхове да влещешъ въ онѣзи тѣсны тѣ врата? които немогътъ да вмѣстатъ таготж-тж на таквизи грѣвохе? И така ты трѣбва да останешъ внъ отъ реченны-тѣ врата, и натоваренъ съ таготж-тж на толко грѣхове напраздно да сараскайвашъ когато беке предъ очы-тѣ си щешъ да гледашъ пригответенны-тѣ мжки, и онзи страшный и никаго не угасванный огонь и чербеи никога що не умирагъ.

Така като е, ако че имамы отъ малко малко грыжж за нашего спасеніе, догдѣ то че има еще время, да престанемы отъ непотребны-тѣ работы, да подиримъ доврнкж-тж, да отхвърлимъ празданж-тж славж. Праздна съ нарича она;

что-то е пбста, и не има ничто постоянно и твърдо; но е измама на очи-тѣ и преди догдѣ не са е показала, изгбвася. Не видимы ли често че той, преди кого-то сега върви-жтъ тѣклопазители, и който е обмыколенъ съ сподирници, него утра у дръгій денъ го хвърлятъ въ тъмницѣ и въ чета на злосторници тѣ са намѣрва? Какво има дръго по льжовно на свѣта отъ тѣзи празднѣтъ слабѣ? Истинина има нѣкой си че на животъ изгѣбватъ отъ прѣмѣненіе-то на слабѣтъ, но като дойде смърть-та, не примѣнно ще да имѣ пресѣче възгополдчїе-то; и тѣй слѣдъз кого то сега на върволицѣ върви-жтъ, кой-то е дръгитѣ въ тъмницѣ запералъ и най на високо мѣсто стоялъ, гордилъ са, и не щелъ да припознава дръгитѣ хора: тѣй не надѣнно слѣдъз това ще лижи мъртъвъ, кѣзъ дѣшъ, пзленъ отъ смрадъ, подгавренъ и окашмеренъ съ кѣзчегны хѣлы както отъ тѣзи, които изпървенъ се свиждалъ така и отъ онѣзи на които нищо не е сторилъ... Какво може да бжде отъ това пощжалително? Сичкото съзерано богатство по много пѣти останка на неприѣтели-тѣ и на илдници-тѣ: а грѣхобетѣ, съ които е това богатство съзирано, занаса челобѣккѣ съ себеси, за които ще да са поиска строгъ и потънко отвѣтъ.

За това ви са молѣ-ж, да отгѣбамы отъ тѣи-ж празднѣ-жъ слабѣ, да пожелаимы истинѣ-жъ, която е не измѣннѣ въ всички-тѣ вѣкове; да ны не спънва люковѣ-тѣ кѣмъ богатство-то, него пламъкъ-тѣ на пощаванѣ-то, него злока-та, него зависть-та да ны смѣщава него гнѣвъ-тѣ да ны възпала: но сички тѣзи тѣкашны злы и пагѣбны страсты да погасимы; да възжелаймы бждны-тѣ; да имамы на ума си гдѣ-то ще да станѣ онзи страшний денъ, и сѣсъ голѣмо раченіе да нареждамы живота си. Сега догдѣ еще время да правимы добро. Преходитъ бо образъ мїра сего. И кѣсъ е той животъ: и ако сега до гдѣто са намѣрвамы еще на поприще-то не престѣпимы кѣмъ добро-

дѣтели тѣдѣе, и не извѣстны отъ примѣнѣнъ на злобѣнѣ, то на сетнѣхъ за праздно сами себе си щемѣ да обвиняемы, когда-то нещѣ да има никаквѣхъ полжъ отъ раскаяніе-то. Зачто-то догдѣто смѣ еще въ той животѣ може, като правимы покаяніе, да полбчимы полжъ, и като омѣемы предны-тѣхъ грѣхѣе, да полбчимы кожіе-то милосердіе. Я като пропѣстимъ сегашно-то время, и са гравними нечаянно, то ако и да начнемы тогази да са разкайбамы, ни каквѣхъ полжъ отъ това не щемѣ да полбчимы. Кое-то за да разберемы, послѣшайте Пророка като казба: Но а дѣ же кто исповѣстѣа тѣхъ? И пакъ, братѣхъ не изкаблетѣ, изкабитѣ ли челоѣкѣхъ? Никой, казба, не щѣ да има тамо, за да изкави тогози что е погивѣнѣ самѣ си отъ немареніе-то си: никой, ако щѣ бы билъ братѣхъ, ако щѣ бы билъ каца, ако щѣ бы была майка. И защо казвѣмъ азъ братѣхъ, каца и майка? ниго праведницы-тѣхъ които имѣтѣхъ толко дѣрзновеніе у бога, ниго тѣхъ щѣтѣхъ да могатѣхъ да ны помогнѣтѣхъ нѣ что тамо, ако бѣдемъ тѣка нерадивы. Зачто-то казба: Я ще и Ное и Даніилъ кѣ дѣтѣхъ посредѣ еѣ, живѣ азъ, глаголетѣхъ адонаи господѣ; ни сынове ни дщери ихъ спасѣтѣа. Видѣ какѣ страшна закана! какѣ праведницы ни поманѣба. За това, зачто-то тѣе на време-то си кѣли причинѣхъ за спасеніе-то на дѣрѣги-тѣхъ.

Ной когато страшный онѣхъ потопѣхъ покрѣмъ сичкѣхъ-тѣхъ земѣхъ, спасѣмъ и женѣхъ-тѣхъ и дѣца-та си: Подобенъ и Ювѣхъ кѣмъ причинѣхъ за спасеніе-то на дѣрѣги; сѣщо тѣхъ и Даніилъ мнозина искѣвалъ отъ смѣрть, когато онѣхъ варварѣхъ изысквалъ оноба что кѣло по горѣхъ отъ челоѣчѣскѣхъ природѣхъ, и искалъ да умѣртѣви Халдеи-тѣхъ, вѣлѣхѣ-тѣхъ и Хоразини-тѣхъ.

И за да не помыслимы че на онѣхъ свѣтѣхъ добродѣтели-тѣхъ мѣжіе что иматѣхъ у бога дѣрзновеніе могатѣхъ да измолѣтѣхъ отъ мѣжи родины-тѣхъ си които сѣ не радиво жи-

вѣли тѣка: за това той споманѣва тѣзи праведницы, да ны открие че мы съ негова-тѣ благодать трѣбва да имамы надежда за спасеніе въ нашы-тѣ си работы; а не въ добрини-тѣ на правды-тѣ си; не трѣбва да са гордимы или да са надѣва мы въ нищо друго, ако не престанемы отъ да са грѣхѣваемы, но само за това трѣбва да са стараимы, что-то. ако че имамы родители личны съ добрини, да подражаваемы на добринж-тѣ имъ: ако ли са слѣчи противно-то, да сме отъ порочны родители, не трѣва да мыслимы, че ще даны са слѣчи нѣкоа повреда, стига само да са намѣрваемы на добры работы; за что-то никакъ повреда не ще да имамы отъ това. И всакой чрезъ това, что е неправилъ, или ще да са бѣнчае или ще да са осѣди, както казва и блаженный Павелъ: Да приметъ кійждо, аже по дѣломъ со дѣла, или блага, или зла. И пакъ: иже воздасть кое мѣждо по дѣломъ его. И тѣи като знаемы сичко да трѣснемы всаки мързелъ и не радѣніе, и да възимамы най голѣмъ грѣхъ за добринж-тѣ. И когато еще са намѣрваемы на поприще-то и има время за борж, преди до гдѣ не са е расплѣкло гледалище-то, да са погрижымы за спасеніе-то си: въ това кжсо-то время да са намѣрваемы на добры работы, за да възпріемнимы за тѣхъ безкрайнъ заплатъ на онзи свѣтъ.

ЗА МИЛОСТЫНА.

Много са грѣхи Божъ за милосердіе-то, не само за своето кѣмъ насъ милосердіе, но и за наше-то кѣмъ пократимы-тѣ ны: за кое-то и много заповѣди наредилъ, както въ ветхій така и въ новій завѣтъ, като порѣчва на чловѣка, и съ дѣлы, и съ имотъ, и съ работи да бѣде милостивъ. За това нѣчто Мойсей редомъ упоманѣва въ за-

повѣды-тѣ; това выкатъ пророцытѣ отъ лице кожїе: Милости хащѣ, а не жертвы. И апостоли-тѣ на това съгласно и дѣмъжтъ и правѣжтъ. Кога е така, зашто да нерадимъ за оноба нѣчто, отъ кое-то не само сиромаси-тѣ са ползватъ, но имы повече отъ тѣхъ. Доказватъ намъ сички-тѣ священни книги че колко-то дабамы, не два ката, не три, но хїліады пѣта щемъ по много да полѣчимы, и тѣй какъбы ны въ спира да не правимы милостинѣ?

Тѣка въ свѣтовны-тѣ работы, както сѣидеа-та, тѣй и жатва-та кыба еднакба: ако посѣе сѣмѣнь-тѣ жито или емикъ, или просо, то и житварѣ-тѣ има сѣщо-то да пожьни. Я въ милостынѣ-тѣ не кыба това, но, пилѣшь или сѣкешъ сръеро-то, а сѣвирашъ дѣрзновенїе у Бога: дабашъ пары-тѣ, иземашъ оставбанье на грѣхове-тѣ си: дабашъ хлѣкъ и дрехи, а за това ти са готви царство небесное, и онѣзи безкрайны доврїны, аже око не видѣ, ухо не слыша, и на сердце человекѣ не възыдоша: И, това что е глава на сички-тѣ доврїны, уприличавашъ са на Бога, споредъ колко-то е това възможно на человекѣ. Защо-то като говорилъ Христосъ за милостынѣ-тѣ и за милосердіе-то придодалъ: Да бѣдете сынове отца вашего, иже естъ на небесѣхъ: ако сорїце свое сіметъ на злыя и благїа, и дождитъ на праведныя и неправедныя. Ты не можешъ да порѣчашъ на слънце-то да изгрѣе, не можешъ да пѣстнишь дъждь, не можешъ да правишь добро на сичкїй той пространный свѣтъ; а то употребавай имота си до щедрость, и щешъ дастанешъ приличенъ томѣ, кой-то повѣлѣва на слънце-то да грѣе, споредъ колко-то е възможно человекѣ да са уприличи Богѣ.

Заклѣже-те доврѣ, что дѣмамъ: на благїа и злыя казва. За кое-то и ты тѣй колко-то пѣта правишь милостынѣ-ж, не испытвай за живота, и не испытвай за живота, и не искай отвѣтъ за оходы-тѣ мѣ. Милостыня, сирѣчь, сжаленїе са нарича за това, за да подабамы и на недо-

стойны-тѣ, кой-то смилѣва, той не само оногѣ что живѣвѣе доврѣ, но и что прогрѣшенно живѣе смилѣва: който доврѣ, живѣе. той е достоенъ за похвалъ и вѣнецъ, а тѣкой-то прогрѣшава, той е достоенъ за прощанъ и милосердіе. Въ това подражавамы богъ ако не лишавамы и злы-тѣ отъ помилованіе-то си отъ гдѣ-то и съ това щемъ да бждинимы подражатели богъ, ако не лишимы и злы-тѣ отъ нашше-то помилованіе. Что-то помысли, колко много има да живѣ-жтѣ на свѣта, хблители, беззаконници, възшешекници, напханени съ всички-тѣ пороцы, но и тѣхъ сжшо тѣжъ всакой день храни Богъ, и съ това ны поуччаба и мы както него за снчки-тѣ хора да милѣемы. Но мы все напротивъ правимы что-то не само че са отвращаамы отъ злы-тѣ и не угодны-тѣ хора; но и кога дойде при нас нѣкой здравъ, който отъ доврѣдѣтель, или отъ боли-ж, или може и отъ мързелъ, така да режъ, живѣе въ сиромашіи-ж; то мы тогази като го наговаримъ съ различны присмѣхѣлки, и безчетны дѣмы, отпѣчамы го съ праздны рѣцѣ, мжмримы го че е здравъ, укорявамы го че ходи безъ ракатъ. Това лити е порѣчано оо человѣче! само да мжмришъ и да глчишъ сиромаситѣ? Бесогъ ты е порѣчали да гимнаѣешъ и да помагашъ на сиромашіи-жтѣ имъ, а не да искашъ отвѣти и да пѣбвашъ. Но искашъ ли да исправишъ прѣвы те мѣ, и мързеливий человѣкъ соотъ мързелъ да отвлечешъ, и да го настанишъ на нѣкой-ж работѣж? Пона прѣдъ мѣ дай нѣщичко, и подирѣ го учи да тѣ не счита за: жестока, но да полбчишъ похвалъ за человѣколювіе-то си. Что-то този който нищо не даба, а само пѣба, сиромашіи-тѣ отѣкѣва отъ него; и то по правдѣ. За това, че немѣ мѣ са стѣба, кой-то е такъвъ, не мѣ желде докото, и нече да даде, само е хблникъ, както сжщински и е: а който поуччаба слѣдъ даваніе-то, той прави, охотно да са послѣшва надка-та мѣ за това, че на сиромаша се стѣба, какъ той не отъ жестокость, но отъ докрожелатство го побчаба.

Така и Павелъ направилъ, чго-то като казалъ: ако неще нѣкой да работи, нешто да аде: придодалъ придѣмбаніе, съ тѣзи рѣчь: вы же братіе не стѣжайте доброе твораще: сирѣчь, а вы, братіе, да вы неотѣгва да правите добро. Тѣзи заповѣди видѣтса като противни еднъ на дрѣгъ, что-то ако не быва праздниѣ да аджтъ, то какъ може да нарѣчва да имъ стѣбвамы добро? Но да не бѣде, не съ противни. Както самъ Павелъ дѣма: не рекоухъ азъ за това: ако неще нѣкой да работи нешто да аде, за да развѣрнѣ онѣзи които искатъ да стѣбватъ милостины-ж, но за да отвѣкжъ отъ мързела сички-тѣ които живѣ-хтѣ въ празность. И тѣи когато казва: да не аде, съ това ги възвѣжда къмъ трѣдѣ, и ги заплашка съ тѣзи дѣми: а когато казва да вы не дотѣгва да правите добрины дрѣги-тѣ възвѣжда съ полезно придѣмбаніе къмъ добротворство, за да не бы нѣкой си като чѣватъ че ги мѣмри да са възпрѣгъ отъ да стѣбватъ милостины-ж, съ тѣа дѣмы ги подѣжда: не стѣжайте доброе твораще: И тѣи ты ако помиловашъ оного кой-то безъ работѣ са разохожда, знай че добро си сторилъ.

И тѣи като знаимы това да са невзирамы на даваніе-то кога правимы милостыниж, но на печалѣж-тѣ којшто щемъ да почѣчимъ отъ неж, еще и на сегашнѣ-тѣ си полѣж: что-то милостына-та не само че Царство Небесное намъ припи-челва, но и на този свѣтѣ намъ принаса изовиліе и безопастность. Кой свѣ е обрекалъ за това? самси, онзи който може да испълни окриваніе-то си, сирѣчь. Господь. Той казва: който даба своего си на сиромасы-тѣ, той сторицею пріиметъ, и жизнь вѣчнѣю наслѣдитъ. Видимы ли че и тѣка и тамо съ голѣмо прорасваніе заплатѣ щемъ да полѣчимы? и тѣи да си не двоимъ ума, и да не изостаивамыдо утрѣ, но всякій день да събирамы плодове отъ милостыниж-тѣ, за да са на сладимъ и въ този свѣтѣ на благополѣчіе, и царство небесное да полѣчимы: въ което

СИНЦА МЫ ДА СЪ СПОДОВИМЪ, СЪ БЛАГОДАТЬ-ТЪ И ЧЕЛОВЪВЪКО-
ЛЮБИЕ-ТО НА ГОСПОДА НАШЕГО ИИСУСА ХРИСТА, КОМУТО ВЪБЕДНО
СЪ ОТЦА И ДЪХА СВАТАГО СЛАВА, ЧЕСТЬ И ДЪРЖАБА ВЪ ВЪВЪККИ
ВЪККОВЪ АМИНЬ.

ЗЯ ХРИСТИАНСТВО-ТО И ЗЯ БЛАГОГОВЪИ НО-ТСО ВЪ ЦЪРКВИ СТОАНІВ.

Бакто не магъ никакъ полъж орачи-тѣ, ако си хвърлаатъ
сѣмена-та попътища-та, така и мы неще да имамъ ни-
какъ полъж отъ това, что са наричамъ Христіаны, ако
не правимъ приличны на има-то си работы. На чгъзи
истиннъ свидѣтелствва и Іаковъ братъ койи каго
дѣла: вѣра безъ дѣла мъртва есть. Даклемъ
редомъ и навсѣдѣ е потребно паханіе на запсвѣдѣн-тѣ.
Что-то безъ това, има то христіанинъ, неще ни принесе
полъж. И да са не чѣдимъ, что-то, какъ полъж, ка-
жете ми молависа, даба онзи войскарь който са намира
въ войскъ-тѣ, кога не хвазва ни за никакъ работъ, и
ако не слѣдѣва на цара отъ кого-то полъчва прехраниж-тѣ
си? речете ми, какъ може да остане не наказанъ, кой-то
като полъча заплатѣ отъ цара, да мѣ не върши работъ въ
войскъ-тѣ? Но защо дѣламъ азъ за цара? да ли щемъ
да останимъ не наказани като са наричамъ Христіаны, ок-
рекли сме съ да слѣдѣваме Христѣ, а не са грегжимъ да
исплавамъ за повѣдѣ-тѣ, и то за наше-то спасеніе.

Но щешъ да кажешъ, какъ можъ да са спасъ въ мѣрѣ,
като са намѣрвамъ междѣ хора-та? Какво дѣлашъ чело-
вѣче! Ищешъ ли, на кѣто щѣ да ти кажъ, че не спасава мѣ-
сто-то но обываа и бола-та. Ядамъ въ рай. като въ при-
станище (лиманъ) но строшилъ коракла си. Лотъ въ Го-
домъ, като въ средѣ море, но са спасьлъ. Іовъ въ гнои-
ще-то са оправдалъ. Сабъ въ скривалища-та си като са

намѣрвалъ междѣ толко имотъ, и отъ земно-то и отъ небесно-то царство са лишилъ. Не има извиненіе въ тоба, что дѣлалъ, че не можешъ да са спасешъ въ мѣръ като са намѣрвалъ междѣ хора-та. Какво ти прече че неможешъ да са спасешъ? тоба, че отъ васъ нѣкой, рѣдко са съдѣлвалъ да са намѣри-жтъ въ църквѣ на Божественнѣ-гѣ службѣ. Братіа! не видите ли гѣа, кои-то са надѣватъ да полбчатъ нѣкакво достоинство отъ земный царъ какъ не са махатъ отъ царски-гѣ палаты, какъ подканатъ и дрѣги да настоаватъ и да са моли-жтъ за да полбчатъ тѣ основа что проси-жтъ и са надѣватъ? тоба дѣлама азъ на тѣхъ кои-то оставатъ са на таинственнѣ-гѣ Христовѣ трапезѣ намѣрватъ си прикаскъ въ пѣсты и праздны разговоры.

Что прѣвишъ ты человекче, не си ли са окрѣкълъ на свѣщенника что кажа: Горѣ и мѣемъ сердца, и ты са отговори: и мамы ко Господѣ? Не са ли боишъ ты и не са ли срамѣвалъ, като са намѣрвалъ и въ този часъ лъжливъ.

Боже мой! Таинственна-га трапеза приготвена, агнецъ Божій за тебе са закала; свѣщенникѣ-гѣ за тебе са троши, дѣховный огнь отъ свѣтѣ-гѣ трапезѣ излѣзва: Херувими-гѣ престоаватъ, Герафими-гѣ слыгатъ, и шестокрылатитѣ дѣхове закрыватъ лица-га си. Гички тѣ безгѣлесни сили за тебѣ съ свѣщенника са молатъ: огнь дѣховный отъ неке-то слѣзва, крѣвъ-та въ чашѣ-гѣ за твое очищеніе, отъ пречисто-то ребро излана: а ты са несрамѣвалъ и не са боишъ? и не ти ли е срамота като са намѣрвалъ лъжецъ въ този страшний часъ? Это-шестѣ-десятъ и осамъ часоубе има недѣла-га, и Богъ отъ тѣхъ само единъ часъ отдѣлилъ за себе си, че и него ты на временны и смѣртны работы, и на праздны разговоры употреѣвалъ?... Ахъ братіа! моли-ж би са, да не са отдѣламы отъ църквы-тѣ, и въ тѣхъ като сми, да не са

намѣрваемы въ пѣсты дѣмы и праздно разговоры. Да стоимъ съ страхъ и трепераніе, очи-тѣ ны долѣ да гледатъ, а дѣша-та ны горѣ да мысли, да въздышамы безъ гласъ за грѣховы-тѣ си, а да са радѣа сѣрдце-то ны за кожї-ж-тѣ милость. Или не видите вы тѣхъ, кои-то са намарватъ около временный и земный царь, какъ не са помръдватъ тѣ отъ мѣсто-то си, не шѣшнѣтъ, очи-тѣ си на самъ на татакъ не распѣшатъ, но стои-жтъ увѣсены, наскжлены, и съ голѣмъ страхъ? отъ тѣхъ примѣръ земноте, о человѣцы, и така стойте предъ Бога, като чѣете да престѣпите предъ земный царь. Я еще съ по много страхъ са пада предъ небесный царь.

П Р И Т Ч А

ЗА ЧЕЛОВѢЧЕКО-ТО ТѢЛО, ЗА ДѢШЖ-ТѢ И ЗА
ВОСКРѢСЕНІЕ-ТО НА МРЪТВЫ-ТѢ.

Нѣкой человѣкъ отъ добръ родъ насади лозїе, и го загради съ плетъ. И като трѣгнѣ къмъ башинѣ-тѣ си къщъ, рече кого да направи-жъ стражарь на притѣжнїе-то (мюлка) си? ако остави-жъ тѣка нѣкого отъ сподирницы-тѣ си, щѣтъ да изгѣвѣ-жтъ тѣда ми. Но така да направи-жъ щѣ да тѣри-жъ слѣпца съ хромла, че ако нѣкой отъ враговы-тѣ ми поиска да окради лозїе-то ми, слѣпый чѣва, а хромый види. Яко ли отъ тѣхъ нѣкой поиска хромый не има крака да иди до тамо, а слѣпый ако трѣгне, че са испотрепи по трапища-та, и тѣй нещѣтъ ѣмѣ-жтъ: така рече, тѣри тѣхъ при врата-та и си отиде. И като седѣхъ тѣ много време да пазихъ, рече слѣпый на хромла: какѣ е това благоуханїе что повѣква отъ вѣтрѣ врата-та? отговори хромый: на господаря ни

много-то доврину сѣ вѣтрѣ, на кои-то еденіе-то е не доисказано. Но за что-то ны е прихитрилъ господарь-тъ ны, и тѣри да пазимы тебе слѣпѣ пакѣ мене хромѣ, и неможемы никакѣ да отидимы при тѣхѣ и да сѣ насытимы. Тогази слѣпый отговори хромомѣ така: зачто не ми сѣ казалъ това по напредѣ, да не вѣхмы жаднѣли? азѣ ако и да съмѣ слѣпѣ но имамѣ крака, и силенѣ съмѣ да тѣ носѣ-ж, а ты ми убаждай пѣта, и тѣи ще адемы и мы отъ доврину-тъ на Господара сѣ. И кога дойде той, ще сѣ укрене ракота-та ны оты него, что то ако попыта мене, азѣ щѣ рѣкѣ: ты знаешѣ господарю, че азѣ съмѣ слѣпѣ; ако ли тебе попыта, и ты рѣчи: азѣ съмѣ хромѣ, и тѣи щемѣ да прихитримы Господара сѣ. Така нагласени, вѣсѣднѣ хромый слѣпеца, и можахѣ да окрадатѣ овошіа-та на господара сѣ. Елѣдѣ време дойде господарь-тъ на лошіе-то, и като видѣ вошки-тѣ врани и крадени, порѣча да доведѣтъ слѣпеца и мѣ каза, не та ли поставихѣ доврѣ стражѣ на лошіе-то сѣ, что зачто сѣ го крадилѣ и обралѣ? отговори слѣпый: Господине, ты знаешѣ, че азѣ съмѣ слѣпѣ, и да ми сѣ е щѣло, не видѣ-ж на кѣдѣ да идѣ, можи хромый да е крадилѣ, азѣ не съмѣ. Тогази порѣча Господарь-тъ дапази-жѣ слѣпеца, догдѣ позове хромѣ. Като дойде и хромый, наченахѣ помеждѣ сѣ да сѣ каратѣ и да сѣ исказватѣ. Вѣзваше хромый на слѣпеца: ако не вѣ ма носилѣ ты азѣ неможахѣ оти зачто-то съмѣ хромѣ. Я слѣпый аѣмаше: ако не вѣ ми убаждалѣ ты пѣта, какѣ щѣхѣ да полѣжѣ азѣ. Тогази господарь-тъ сѣднѣ на сѣдовище и ги отсѣди така: както сѣ крадили тѣи да вѣсѣдне хромый слѣпаго- И като вѣсѣднѣ хромый слѣпеца порѣча да ги вѣ-жѣ немилосгивно.

ТѢЛКОВАНІЕ.

Человѣкѣ отъ доврѣ родѣ е, христосѣ сынѣ Божій, лошіе-то, зема-та, и този свѣтъ; Плетѣ-тъ, Законѣ-тъ

и заповѣди-тѣ; слѣги-тѣ които съ него, ангели-тѣ. Хромый, тѣло-то челоуѣческо: а слѣпый, дѣша-та мѣ. Гдѣто ги е тѣрилъ при врата-та: На челоуѣка е предадено всичко-то по земѣ-ж-тѣ. Я зашто-то той престѣпи кожѣи-тѣ заповѣди, за това са осѣди на смърть. И когато отидетъ дѣша-та при кога, оправдава са и дѣма: не пристѣпихъ азъ твои-тѣ заповѣди господи, но тѣло то, и за това нещѣтъ да вѣдѣтъ на мѣкѣ дѣшитѣ до второ пришествіе, но само подѣ стражъ гдѣто когъ знае. Я когато дойде да обновѣ земѣ-ж-тѣ, и да възкрѣси умрѣклы-тѣ споредъ както казва Павелъ: тогдѣ вси сѣщій вогровѣхъ услышатъ гласъ сына кожѣа, и оживѣтъ. Тогази дѣшитѣ пакъ щѣтъ да вѣдѣтъ въ тѣла-та? и щѣтъ да прѣимѣтъ възданіа на спроти работы-тѣ си, грѣшны-тѣ щѣтъ да отидѣтъ въ тѣмнинѣ не изминѣванѣ, гдѣто ще вѣде плачь и скръцаніе на зѣбы-тѣ, а праведницы-тѣ въ вѣчный животъ.

СТРАШНОТО ОЖДОВИЩЕ.

Ужасенъ слѣхъ ума ми май!

Гърмежи страшни зареважъ,

Рѣки, морета закипѣхъ,

Спасенье нема въ никой край.

На пѣтъ свой сланице-то са спира,

Покрива мѣсица тѣмнота,

Огнь са по земѣ-ж простыра

И въ пламыкъ пѣватъ вси мѣста.

Ихъ вси-тѣ тѣмны пещеры,

Въ полета еще по горы

Гласъ трѣсеный чѣва са на ввредъ;

„Вѣмнете, смъртныи, предныи гледъ;

Косги изхъхли! Станете,
 Д'кла-га си вси споманете;
 На т'кло пепелъ са стори,
 И когѸ са отговори.“

Вл'кдъ т'гъ дѸмы заххт'к
 Ядъ, гд'кто в'ксове почиватъ,
 И гровица-га са вech раскриватъ;
 ВхзѸхъ-т'х страшно постент'к;
 Оковы гр'кшны-т'к расчѸбатъ,
 Къмъ страшнъ сѸдъх сѸ страхъ вьрви-жтъ,
 Митари грозно гы отѸтвватъ,
 Д'кла-га имъ катъ са ави-жтъ.

Безстрашный дѸхъ са побоя,
 Вьрца юнашки устрашихъ,
 Когатъ са вѸ равенство авихъ,
 И славный царь, и простъ обчаръ.
 Шо сж са сѸ силъ гол'мили,
 На страшный сѸдъ стои-жтъ уныли,
 Имогенъ бедно и сирмахъ.

Вднакво плачжтъ, выкатъ дхъ!

Вдвამъ имъ са дѸгъ св'ктъ в'ксти
 Очи-т'к имъ да не тьмн'ки-жтъ,
 А т'к гробовы-т'к жал'ки-жтъ,
 И т'кхны мрачны тьмноты.
 По сносна имъ в'к тазъ минѸта
 ВѸ кой-ж изгѸвахъ св'кта,
 Когатъ сѸчеше смьртъ прелюта
 Четъ-чъ на т'кхны-т'к л'кта.

Вега по лютъ страхъ отъ тогасъ,
 Треператъ вси и горко плачжтъ,
 Животъ новъ като че нерачжтъ;
 Не помни-жтъ страшный смьртный часъ,
 Но тамъ сѸ охотъ вѸ желали
 Это пжта еще да умржтъ,

Да бы въ гробовы-тѣ лежали
Бѣда не щѣхъ да тѣрпи-хътѣ.

Свѣнти-хътѣ отъ огнь небеса;
Око дорь мигне безъ забава,
На истокъ сѣдникъ са жабава,
Съ слава, съ съ страшни чѣдеса;
Земе-та чакъ са побава
Трепня, и огнь за пламтѣ!
И подиръ тѣй са утишаватъ
Предъ бога страшни еоти.

Въ свои-хъ-тѣ слава страшенъ Богъ!
Сѣди онъ на престолъ алмазенъ
На грѣшни-тѣ да дава казнь,
Като правдивъ, и сѣдникъ строгъ;
Съ еднъ рѣчь само съвършава,
Ихъ праха наш-то бытіе;
Съ еднъ чьртъ изобличава,
Свѣтловно-то ни житіе.

И на, дойде отмщенъ часъ,
Погледна грѣшны-тѣ съ гнѣвъ страшенъ
Богъ, и съ съ ударъ прежасенъ
Така имъ рече въ силенъ гласъ;
Идете бы у въ огънъ вѣчный
Той мъда на ваши-тѣ злини,
И тѣ на мъки безконечни
Нападатъ въ адски тъмнини.

Тамъ гдѣтъ е огнь дымъ и смрадъ,
И червей кой то не заспива,
Отъ мъки гдѣто не почива
Немилостивый грозный адъ;
Тамъ гдѣтъ ги никой не смилѣва,
Отъ гдѣ-то бѣга и смъртъ-та;
И тамъ умилный гласъ издаватъ
Ихъ подъ земнъ тъмнотъ

И катѣ са свърши правый гнѣвъ

И зехъ грѣшный свойтъ платѣ.

Богъ адски-тѣ врата печата

За да не чѣва тѣхный ревъ;

Взмъ праведны-тѣ са обжрна

И рече тихо съ кротѣ къ гледѣ:

Влате вече да ви прегърнѣ,

Рай, вашѣ ще вѣде за напредѣ;

Гдѣтъ мой свѣтъ ще дави грѣй,

И гдѣтъ стenania не знаи-жтъ

Не хѣлцатъ него въздыхаи-жтъ,

Гдѣто никой ницо не жалѣй.

Пріехъ грѣшни-тѣ отмщеные

И праведни-тѣ свойтъ мздѣ:

На грѣшны-тѣ до край мжченье

На праведны-тѣ весележ.

ЗА БОГАТЫЙ И ЗА СИРОМАХЪ ЛАЗАРА.

Имаше нѣкой человекъ богатъ, и са обличаше съ порфирѣ (чървенѣ дрѣхѣ), и съ виссонѣ (тънкѣ лѣненѣ тъкзны) и живѣеше саки день свѣтло. Имаше еще и нѣкой сиромыхъ, на има лазарѣ, кой-то лежеше при врата-та на богатый, нараненѣ и желаше да са насыти отъ трохитѣ, които падахъ отъ трапезѣ-тѣ на богатый. Я квѣгѣта-та идѣхъ, и ближахъ раны-тѣ мѣ-слѣчи са да умрѣ сиромыхъ-тѣ, и да го занесѣтъ ангели-тѣ въ нѣдрата Авраамовы. Умрѣ и богатый, и го погрекохъ; и като са намѣрваше въ адъ на мжки-тѣ, погледна и видѣ Авраама отъ далечъ, и лазарѣ въ нѣдра-та мѣ, и като повыка рече. Отче Аврааме! помилѣй ма, и проводи лазарѣ, да натопи краища-та на прѣсти-тѣ си въ водѣ-тѣ, за да

нароси азыка ми. Защо-то злѣкъ горѣ-жъ вжтрѣ въ този огнь. Я авраамъ мѡ рече. Чадѡ! помани че ты възпріе доврѣны-тѣ въ живота си, а дахарѣ злины-тѣ. И сега той са намѣрѣва въ втѣшеніе а ты въ скърѣь. Отсвѣнѣя тоба междѡ насъ и васъ има голѣмъ пропастъ и неможѣтъ да минѣтъ кой-то искатъ отъ тѣкъ къмъ васъ нито отъ вашъ странѣ къмъ насъ. Тогава рече богатый. И тѣй моли-жъ ти са, о, отче! да го прободишъ въ кашинѣ-тѣхъ ми къщѣ: Защото имамъ и дрѡги петъ братѣа, за да имъ рече тіа. За да не додѣтъ и тѣкъ на тоба мѣсто въ мжи-тѣ. Я авраамъ рече; иматъ мойсеа и пророцы-тѣ и нека слѡшатъ. Я богатый рече, не, отче аврааме! но ако нѣкой отъ мрътвы-тѣ отиде при тѣхъжъ, цѣкѣтъ да са покажѣтъ. И авраамъ отговори. Яко не слѡшатъ Мойсеа и пророцы-тѣ, тѣкъ не щѣтъ да повѣрѣватъ, и ако възкрѣсни нѣкой отъ мрътвы-тѣ.

ЗА БЛѢДНЫЙ СЫНЪ.

Нѣкой человекъ имаше двама сынове; по младый отъ тѣхъжъ рече на баща си, отче, дай ми отъ имота си дѣла что ми са пада. И той имъ раздѣли имота си. Олѣдѣ нѣ колко дни по младый мѡ сынъ съвѣра сички-тѣ си нѣчѣта, и отиде на далечно мѣсто; и тамо распрѣснѣ сичкій си имотъ съ разклѣданный си животъ.

И така като распрѣснѣ сичко, слѡчи са голѣмъ гладъ на онова мѣсто; и той останѣ въ оскѣдность. Отиде та са пристави при едного отъ гражданы-тѣ на онаа страна, кой-то го проводи на помѣстїа-та си за да пасе свынїе. И желаше да са насыща съ рожковцы, кой-то адахъ свынїе-тѣ; и никой мѡ не даваше.

И Когато дойде на себеи, рече: Колко кашини ми

наемници иматъ повече хлѣбъ, а азъ умирамъ отъ гладъ! Шж станъ, и шж ида при каца си, шж дамъ рекъ, отче, съгрѣшихъ на небо и предъ тебе, и не съмъ вече достоинъ да са нарекъ сынъ твой; на прави ма като едного отъ наемници-тѣ си. Станъ и дойде при каца си. И когато той беше много далечъ, видѣ го каца мѣ, и го съжали; завити са, прегърна и цѣлва го. И сынъ мѣ продѣма, отче, съгрѣшихъ на небо и предъ тебе, и не съмъ достоинъ вече да са нарекъ сынъ твой.

Но каца мѣ рече на слѣги-тѣ си, дайте тѣка най докря-тѣ дрехи, и го облечете, тѣрнете на рѣжж-тѣ мѣ прѣстень, и обѣца на ножи-тѣ мѣ; избежете ухраненно-то теле, и заколете го да адемы и да са развеселимы, защото-то тойзи ми сынъ мрътавъ беше и оживѣ, изгубенъ беше и намѣри са и иачнахъ да са бесели-жтѣ.

А по голѣмый мѣ сынъ беше на нивъ; и като си идаше приближи до кщж-тѣ, чѣ свирни и хора. И повыка едного отъ слѣги-тѣ да попыта какво е това, и той мѣ рече, че братъ ти си дойде; И каца ти закла ухраненно-то теле защото-то го възпріе здравъ. И той са разгнѣви и нецеше да блѣже.

Баца мѣ излезе вѣнъ, и мѣса молаше, и той като отговори, рече на каца си, ето азъ ти слѣгѣвамъ толкози години, никога не прѣслѣшахъ нѣкои-ж отъ заповѣди-тѣ ти, и нито едно ера ми си далъ нѣкога, за да са бесели-ж и азъ заедно съ прѣатели-тѣ си. А кога-то си дойде този ти сынъ, кой-то изеде съ блѣдници-тѣ имота ти, заради него закла ухраненно-то теле. И той мѣ рече Чудо мое, ты сакога живѣешъ заедно съ мене, и сички-тѣ мои съ твои; но грѣкаше да са радвамъ и да са беселимы, защото-то този ти братъ беше мрътавъ оживѣ, и изгубенъ беше и са намѣри.

Разблѣдний сынъ като не беше благодаренъ да е по-дѣ власть-тѣ и подѣ предводителство-то на каца си оти-

ди въ далечно мѣсто, съ омыслих да бжде честитѣ тамо, като беше свободенъ и самовластенъ. Така и человекѣцы-тѣ като не обичатъ да слѣшатъ заповѣды-тѣ на небесный отецъ, отдалятъ са отъ него, и отхаждатъ да търсятъ благополучіе въ свѣтны-тѣ сласти на сегашный свѣтъ. И сяко така като блудный сынъ, испадатъ много пѣти въ безчестіе и бѣдность. Но толко е голѣмо кожіе-то допросърдіе шото и тогава, ако пакааше са възвърнѣтъ са къмъ него съ покорно и стрѣшено сѣрдце, той ги приема съ усѣрдіе и ги прощава.

ЖИВОТООПИСАНІА НИ ЗНАМЕНИТЫ СВѢТЦЫ.

СВѢТЦЫЙ ІОАНЪ КРЪСТИТЕЛЬ.

СВѢТЦЫЙ ІОАНЪ КРЪСТИТЕЛЬ, ОСОБИТО СА ОТЛИЧА, ЧЕ ДЕНЬ-ТЪ НА РОЖДЕНІЕ-ТО МЪ ВЪ ЦЪРКВЪ ТЪРЖЕСТВЕННО СА ПРАЗНІВА. Самъ Богъ е отличилъ тогожи пророка. като е предсказалъ рожденіе-го мѣ чрезъ архангела Гавріила, и го е отредилъ за предтеча на спасителя. И самъ си Исусъ е обѣщавалъ, че ни единъ отъ человекѣски-тѣ сыновы не са е поавилъ по голѣмъ отъ Іоанна кръстителя. За него съ предсказвали и пророцы-тѣ на старый завѣтъ, да е той гласъ-тъ что быка въ пѣстыні-ж-тѣ: приготовете пѣть на Господа, и уравнавайте стѣпки-тѣ. Сички-тѣ хѣлмове нека са снишатъ, и сички-тѣ долчини нека заспи-жтъ, сичко криво нека са управи, и саки неравенъ пѣть нека стане равенъ и сички-тѣ хора шѣтъ да бидѣ-жтъ спасителя Божіа. Іоанъ кръститель съ врьшенно е отвѣтствовалъ на тѣзи на редѣж. Той е живѣлъ въ пѣсты-тѣ предѣлы на Еврейскѣ-тѣ земі-ж край Іорданъ рѣкѣ въ голѣмъ умѣренность и строгость както пророкъ, и проповѣдвалъ е какъ е нѣжно крещеніе-го съ пока-

аніе за отпущаніе-то на грѣхове-тѣ. Той е на сички-тѣ припомналъ да са покаи-жѣтѣ и да поправатѣ живота си, за да вждѣтѣ участницы на мессіево-то царство, и заплаш-вала ги е съ приклижаваннѣ тѣ казнь, ако са не попра-ватѣ. Той са удостои и самаго спасителя да кръсти въ рѣкѣж-тѣ Иорданѣ, и да го обави на народа като агнеца Бо-жій, что зема свѣтовны-тѣ грѣхове на себе си. Най сѣт-нѣ за неустрашимж-тѣ негови свободѣ хвърли го Иродѣ въ тъмницѣ и даде повѣленіе даго посѣкѣтѣ.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПЕТРЪ.

Свѣтлый апостола Петръ са родилъ въ една малка паланка въ Галилеи-ж при езеро Генезаретѣ, кое-то са и Тиверіадско море нарича. Като гледамы на сѣстоаніе-то и на занатіе-то мѣ, той былъ сирмахъ рибарѣ. Той отъ най напредѣ са казвалъ Симонъ, ималъ е братѣ на има Андрей, и два-ма-та са тръгнали слѣдѣ Христа. Заради постоансво-то на вѣрж-тѣ си и привѣрженность-тѣ къмъ Исуса, самси Исусъ мѣ промѣни има-то отъ Симонъ на Кифа или Петръ (на латинскій азъкъ значи камъкъ) като мѣ рече: „Ты си Петръ (камъкъ) и на него щѣ да са гражди-ж църквѣж-тѣ си,“ и адовы-тѣ братѣ не щѣтѣ да и надыи-жѣтѣ „свѣтлый Петръ са нарече пръвѣ междѣ апостола-тѣ, что е говорилъ въ име-то на дѣвѣ-тѣ, и най тѣржественно призналъ Исуса, като рекълъ; „Ты си Христосъ на нашій живый Богъ.“ Немѣ Исусъ по напредѣ отъ сички-тѣ Апостола са показалъ, немѣ както и на сички-тѣ Апостола е препорж-чилъ стараніе-то, на овцы-тѣ и на агнета-та си, сирѣчь, да пази сичко-то стадо на благовѣрны-тѣ Христіаны и да подкрѣпава кратіа-та си въ вѣрж-тѣ. Свѣтлый Петръ е слѣдѣ пришествіе-то на свѣтаго дѣха, възкрѣсеніе-то хри-стово авно предѣ цѣлый народѣ обавилъ; и споманалъ на

народа за да си промѣни мыслитѣ и да се покае. Въ Апостолско-то си пѣтѣваніе дошелъ е въ Антиохіи-ж, и основалъ тамо Христіанскѣ общинѣ, сетнѣ е отишелъ въ Римъ. Тѣка го запрѣкли и слѣдѣ дебѣтомѣсачно загоченіе споредъ повѣленіе-то на царь Нерона распѣкли го въ 66-гѣ години подѣръ Исуса Христова-го рождѣство.

СВЯТЫЙ АПОСТОЛЪ ПАВЕЛЪ.

Свѣтлый Апостолъ Павелъ, кой-то отъ напредъ се савелъ наричаше; преди обращеніе-то си въ христіанскѣ-гѣ вѣрѣ, былъ най голѣмъ гонитель на Христіанитѣ. И когато отхаждаше въ Дамаскъ, за да гони Христіанитѣ, вѣсти мѣ се Богъ на пѣта и отъ неговѣ-гѣ свѣтлость ослѣпѣ, но като повѣрова прогледа. И така слѣдѣ крещеніе-то си на да обнародва Исуса на всѣдѣ, и тѣлкѣваше Евангеліе-то на дѣрговѣрцы-тѣ, пѣтѣвалъ е въ Иерусалимъ, тарѣ Антиохіи-ж, Кипрѣ, по градица-та на малъ Азіи-ж, въ Грѣци-ж и редомъ съ неисказанъ трѣдѣ е проповѣдалъ и тѣлкѣвалъ Евангеліе-то. Въ Апостолско-то си пѣтѣваніе търпѣлъ е безчетны мъжи и гоненія съ опасность-гѣ на живота си, на сетнѣ като най лошакъ престѣпникъ закарѣхъ го въ Римъ, за да се оправдае и запази тамо предъ самый царь. Въ загоченіе-то си по много Евреи обранъ въ Христіанско-то вѣроисповѣданіе, и по много писма распроеди по христіанскитѣ общини. Освекодихъ го отъ загоченіе и изново закали Апостолско-то си пѣтѣваніе. Слѣдѣ това като се врънѣ пакъ въ Римъ, тамо се е трѣдилъ съ свѣтаго Петра за распроеденіе-то Евангелія, до гѣтѣ-то загочи и дѣамата Царь Неронъ и слѣдѣ еднѣ години ги осѣди на смѣрть. Свѣтаго Павла посѣкохъ въ сѣщій день когато распѣхъ свѣтаго Апостола Петра.